minne ja lase oma mees joniga mi
minnä; ku no sõo tie pääl võo jul
ma talus üitoküest ommetamo na
pava, sõo väil se sedä mees punets
lõnga. peal puto õie nättö ja sä
tõmbo sell längel sõlmi sisse: —
Peremies minnu sõo kodo ja va
mies jäämo sinnä tuld tegema
Peremine küsinu kodun temä käes
A koss see? oh, ma käsi nie=
semetikõndmon jo es osamaab i
pole tulen. ütelen peremies tall
Peri nidäe: peräst tulen ka mil
pulmo ja peremies tamme emäst
sigese, agi peremees ja pois mi
ne pulmo: Mees ütlen sõo emäst
pitsäi singi ja võetsen oma pu
metse lõnga lõnga pääle.
Peremine ja poig läksiva ilmo te
pulmo, küsi väet neil ilmetu vast
ja küsi: kos peremies jäi, kud o
pulmo es tule? peremies om sid
ütelen peremine ja „on alles ütlep
Peräst sõimniet minnu na ütte
pisvalise vombvese, ja tiin sääl kä
kete veste ja pois nuusen jälle p
remise immes käsla, agu pare
mies, kes sedä puto oma punets
lõnga pääst ümämmu, käsitsen lõm
le sõlme sisse ja nemä ei oe mi
üitest välle saamu, vaid nidsen mu

du üitsi tõisi ümmet kaalo nimmi;
üitsi pueno talcitaja leidsen neid sõo
ümmet ja nuusen tõisi „ibis timo;
et no pulmien sioat tempsu tuevo
ja nuusen neid sääl ümmet välle
a jänno, agu kuus ei oe minnu, sõo
nuusen pesis käsiet kimmi ja tak=
neid välle a jõda; agu jäämo ei
ka käe pidi nendi kulgi ja ei oe soa=
nugi emämb valla; saat peremies
ei kodun, ka sõo kui temä oma käe
nendi kulgi ei panno, punatsen
längis sisse sisni tõmmemu,
Pueno peremies minnu ka sinno ja
nõmmu sedä engu, takton ka nei
sääl jäme lohuto, agu jäämo ka
nendi kulgi kimmi, saat oma ei
ka sõo — sõlme-pääle tõmmemu,
Nüüd ei oe emämb kenngi neiese
taktin putta, ägo üitsi pelämu ät
to ka kimmi jääb ja sues peräst
loskes no sääl tõ sääl.
Peremies nuusen sõo kodun, ka v
käet vabiemu. Viimets saamu mõ
ni pulmaliste seltsin sõõt ja kiv
pun no sääl tombsaat välle ja
no ei oe jäämo neiese kulgi. Pe
remies kodun nõmmu kulle sedä mö
lõnga pääl, agu ei oe sõlme emämb
tetse sisse ja nemä ei oe sõlme ellegi
jobo seken ja sõlmi ei oe te ka lüg